

РЕШЕНИЕ

№ 7670

гр. София, 05.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 26.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **1282** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] чрез управителя В. В. К. срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ (РА) № [ЕГН] от 31.05.2012г., издаден от М. И. Ч. на длъжност “инспектор по приходите” при ТД на НАП [населено място], потвърден с решение №2557/29.10.2012г. на директора на Д. [населено място] относно отказано право на данъчен кредит (ДК) по фактури, издадени от [фирма] и [фирма]. Жалбоподателят поддържа наличие на реално настъпило данъчно събитие по смисъла на чл.25, ал.1 и ал.2 ЗДДС и реално прехвърляне на право на собственост върху стоките, предмет на спорните фактури, както и изпълнение на всички законови изисквания за възникване и упражняване на правото на ДК. Жалбоподателят оспорва изводите на ревизиращите органи за липса на реални доставки и поддържа, че в хода на ревизионното производство е представил всички документи относно реалното извършване на доставките и реално прехвърляне на собственост върху вещи по смисъла на чл.24, ал.2 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). Посочва, че предмет на доставките с [фирма] е промишлено гориво, което доставчикът не държи на склад, а посочва мястото, откъдето трябва да се натовари горивото в транспорт на жалбоподателя и въз основа на писмена заявка от жалбоподателя в петролна база на [фирма] в [населено място], за което били изготвени приемо-предавателни разписки. Посочва, че горивото е отчуждено в полза на общини Стара З., Б. и Г. О.. Жалбоподателят

посочва, че предмет на доставките от [фирма] е дизелово гориво, като конкретните доставки са удостоверени с приемо-предавателни протоколи, а транспортът е бил за сметка на жалбоподателя. Поддържа извършването на последващи доставки с дизеловото гориво чрез продажбата му на собствени безнизостанции. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт в оспорената част и му присъди направените по делото разноски. Подробни съображения излага в писмени бележки от 26.09.2013г.

Ответникът директор на Дирекция "ОДОП" – [населено място] оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия № 1111961 от 19.10.2011г. (стр.35 от Приложение №1 към делото), издадена от П. Г. Г. на длъжност началник сектор в Дирекция "Контрол" на ТД на НАП [населено място] е възложено извършването на данъчна ревизия на жалбоподателя от органи по приходите Надежда Б. Б. и Л. С. К. за определяне на данъчните му задължения по ЗДДС за данъчни периоди 01.01.2007г. – 31.01.2007г., 01.10.2007г. – 28.02.2008г., 01.12.2008г.- 31.01.2009г. и от 01.04.2009г. до 31.05.2009г. в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 02.11.2011г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 02.02.2012г. Със ЗВР № 1200908 от 01.02.2012г. на основание чл.114, ал.2 ДОПК е удължен срокът на ревизията до 02.03.2012г. Заповедите са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на задълженото лице. За доказване компетентността на органа, възложил ревизията, ответникът е представил заповед на Териториалния директор на ТД на НАП [населено място] №РД-01-6/04.01.2010г. (стр.31-33 от делото), с която по т.І.5. на П. Г. Г. на длъжност началник сектор „Ревизии“ е възложено издаването на ЗВР на основание чл.112, ал.2, т.1 ДОПК. Ето защо съдът приема, че процесната ревизия е възложена от компетентен орган по приходите.

В срока по чл.117, ал.1 ДОПК е издаден ревизионен доклад (РД) №1200908 от 16.03.2012г. от органите по приходите, определени в ЗВР, който съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК. В РД са направени констатации, че жалбоподателят е закупувал стоки – газьол по фактури, издадени от [фирма], който е посочил като предходен доставчик [фирма]. Тъй като доставчикът не бил представил платежни документи за разплащане с [фирма], приемо-предавателни протоколи (ППП) относно вид, мярка и количество на горивата, е направен извод за липса на реална доставка по смисъла на чл.6 ЗДДС и на данъчно събитие по смисъла на чл.25 ЗДДС. Изложени са мотиви за липса на документи за индивидуализация и предаване на родово определените вещи, като PPP, кантарни бележки, експедиционни бележки, складова база и специализирани съоръжения за съхранение на гориво, както и специализирани МПС за превоз на гориво. Макар, че е потвърдена последващата продажба на газьол в полза на общините Стара 3., Г. О. и Б., е направен извод за недоказаност, че стоката е с произход именно от доставчика [фирма]. По отношение на прекия доставчик

[фирма] е направено предложение да се откаже право на ДК поради липса на реална доставка по фактурите, за които като предходен доставчик е посочен [фирма], поради липса на отразяване на фактурите от [фирма] в дневниците за продажбите за съответните периоди, липса на платежни документи, ППП, товарителници, декларации за съответствие на качеството на течните горива.

Р. доклад е връчен на представител на жалбоподателя на 14.05.2012г. съобразно чл.117, ал.4 ДОПК. Липсват данни по делото жалбоподателят да е депозирал възражение по реда на чл.117, ал.5 ДОПК.

Със заповед № К-1200908/11.05.2012г. (стр.7 от Приложение №1 към делото) Надежда Б. Б. е определена за компетентен орган по приходите за издаване на ревизионен акт, която заемайки длъжност “главен инспектор по приходите” има качеството на орган, който може да издаде ревизионен акт по смисъла на чл.118, ал.2 ДОПК вр. чл.7, ал.1, т.4 ЗНАП.

В срока по чл.119, ал.3 ДОПК е издаден оспореният ревизионен акт №[ЕГН] от 31.05.2012г., с който са установени задълженията на жалбоподателя по ЗДДС съобразно чл.118, ал.1, т.1 ДОПК. В ревизионния акт компетентният орган по приходите е възприел изцяло констатациите на ревизиращия екип за наличие на основание да се откаже правото на ДК по фактурите, издадени от [фирма] и [фирма]. Установени са задължения ДДС за внасяне в размер на 711313.10 лв., главница в размер на 465318.17 лв. и лихви за забава в размер на 245994.93 лв.

Видно от ръкописното отбелязване в разписката към РА същия е връчен на представител на ревизираното лице на 12.06.2012г., като в срока по чл.152, ал.1 ДОПК е постъпила жалба вх.№53-06-1809/25.06.2012г. В срока за произнасяне от горестоящият орган по чл.155, ал.1 ДОПК (до 31.08.2012г.) страните са сключили споразумение по чл.156, ал.7 ДОПК (на 30.08.2012г.), с което срокът за произнасяне е удължен с три месеца, т.е. до 01.12.2012г. В този срок решаващият орган - директорът на дирекция “О.” при ЦУ на НАП [населено място] е постановил решение № 2827/30.11.2012г., с което ревизионния акт е потвърден в оспорената част относно установените задължения по ЗДДС. Горестоящият административен орган е възприел доводите на ревизиращия екип относно липса на реална доставка по смисъла на чл.6 ЗДДС. Липсват данни в административната преписка за връчване на решение №2827/30.11.2012г., поради което съдът приема, че жалбата, по която е образувано настоящето производство е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, поради което е ДОПУСТИМА.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл.160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. По изложените вече във фактическата част на решението съображения съдът намира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК орган по приходите, при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Липсват данни по делото в

ревизионното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които са нарушили правото на защита на засегнатото лице, или ако не бяха допуснати, биха довели до постановяване на акт с друго съдържание. Материалната законосъобразност на изводите на ревизиращите органи съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол, доколкото спорът между страните е изцяло правен – относно наличието на реални доставки на стоки по спорните фактури по смисъла на чл.6/9 ЗДДС.

За установяване на спорните по делото обстоятелства е допусната и приета съдебно счетоводна експертиза от 23.08.2013г., изготвена от вещото лице К. Г. Г., която съдът кредитира като компетентно изготвена и неоспорена от страните по делото. Установява се от ССЧЕ, че жалбоподателят е заплатил напълно стойността на издадените му фактури от доставчиците [фирма] и [фирма]. За процесния период от 01.01.2007г. до 31.05.2009г. жалбоподателят е закупил газьол единствено от доставчика [фирма], като закупеното количество е 1 457 834 литра, от които е продал 1 457 045 литра или има остатък в наличност към 31.05.2009г. от 789 литра (стр.4 от експертизата). За същия период жалбоподателят е закупувал газьол, дизелово гориво и бензин А95 от доставчика [фирма], като е продал по-големи количества горива, тъй като има доставени горива и от други доставчици. Доставчиците [фирма] и [фирма] са начислили ДДС по кредита на сметка 4532 „Начислен данък при продажбите” и са включили издадените от тях данъчни фактури в регистрите по ЗДДС. За течното гориво – газьол, предмет на спорните доставки, вносителят на горивото [фирма] е издавал на жалбоподателя декларации за съответствие на качеството на течните горива, докато за доставките на дизелово гориво и бензин не са предоставени декларации за съответствие.

Съдът намира за неправилни доводите на ревизиращите органи за наличие на основание да се откаже право на ДК по доставките на прекия доставчик [фирма] поради липса на отразяване на фактурите от предходния доставчик [фирма] в дневниците за продажбите за съответните периоди, както и по доставките от [фирма] поради липса на данни за включване на фактурите в регистрите по ЗДДС от предходния доставчик [фирма]. При действието на ЗДДС, в сила от 01.01.2007г., действията на предходните доставчици са изцяло ирелевантни за възникване и упражняване на правото на ДК. Безспорно наличието на реална доставка като факт от обективната действителност е част от съдържанието на самото понятие за данъчен кредит съобразно чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС. Доказателствата за реалното осъществяване на доставката могат условно да бъдат разделени на две групи: установяващи потенциалната възможност да осъществяване на доставката, в която следва да се включат материално-техническата и кадрова обезпеченост на доставчика; и такива, сочещи прякото ѝ реализиране – в този смисъл решение № 13164 от 10.10.2013г. по адм.д.№182/2013г.на ВАС, VIII-мо отделение. Счетоводното отразяване на приходи по спорните доставки в счетоводството на жалбоподателя, за което ответникът не оспорва, че е редовно водено, указва на реално прехвърляне на собствеността върху вещите по смисъла на чл.24, ал.2 от Закона за задълженията и договорите. В случая се установява от заключението на ССЧЕ, че закупените горива през процесните периоди са заприходени в счетоводството на жалбоподателя при спазване на

изискванията на Закона за счетоводството и СС 2 „Отчитане на стоково материалните запаси”, което е указание за реално придобиване на собственост върху стоки от страна на жалбоподателя. Сред доказателствата за реалното извършване на доставките от съществено значение е разплащането по издадените фактури. Това разбиране произтича от икономическата логика на взаимоотношенията между доставчика и жалбоподателя като получател. В случая, косвените данни, на които се позовават приходните органи, за липса на доказателства за получаване на стоките от конкретен доставчик, се явяват оборени от доказателства за прякото осъществяване на доставките - реално прехвърляне на право на собственост върху конкретно индивидуализирани стоки, както и заплащане на стоките. По отношение на доставчика [фирма] са налице и други писмени доказателства за реално прехвърляне на собствеността върху стоките – двустранно подписани приемо-предавателни протоколи с посочване на конкретни количества закупени горива и пътни листа от дати, съвпадащи с датите на ППП, за превоз на същите количества гориво (стр.1520 – 1570 от приложенията по делото). По отношение на доставчика [фирма] е налице индивидуализация на стоките посредством заявка на конкретно количество гориво от страна на жалбоподателя, което съответства на количеството, посочено в спорните фактури и на извършен превоз по пътни листа от Петролна база Стара 3. (стр.1227 – 1500 от приложенията по делото). При съвкупната преценка на всички горепосочени обстоятелства по делото - наличие на заявки на конкретни количества гориво, наличие на доказателства за приемо-предаване на конкретни количества гориво, наличие на доказателства за превоз на горивото, заплащането на пълната стойност на процесните доставки, доказателства за последваща реализация на стоките, както и заприходяване на конкретни количества гориво в счетоводството на жалбоподателя, която е водено при спазване на Закона за счетоводството и СС 2, съдът намира, че изводите на приходните органи за липса на реална доставка се явяват оборени.

Съдът приема за приложимо в конкретния случай на тълкуването, дадено в решение от 21.06.2012г. на С. по съединени дела С-80/2011г. и С-142-2011г. - приходният орган не е доказал, въз основа на обективни данни, че задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която се обосновава правото на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки, а ревизираното лице разполага с данъчни фактури, отразяващи действително придобити стоки, които са заплатени от жалбоподателя, поради което има право на данъчен кредит в размер, съответстващ на платения ДДС по фактурите. Като са достигнали до противни правни изводи ревизиращите органи са постановили РА при неправилно приложение на закона, поради което и на основание чл.160, ал.1 ДОПК същият следва да бъде отменен изцяло в оспорената част.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК жалбоподателят има право на присъждане на направените в производството разноски в размер на 50.00 лв. за държавна такса, 3600.00 лв. адвокатско възнаграждение, заплатено по фактура № 286 от 12.09.2013г. (стр.123 от делото) и 1000.00 лв. депозит за вещо лице, или общо сума в размер на 4650.00 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2-и състав

Р Е Ш Е Ш И И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] чрез управителя В. В. К. РЕВИЗИОНЕН АКТ (РА) № [ЕГН] от 31.05.2012г., издаден от М. И. Ч. на длъжност “инспектор по приходите” при ТД на НАП [населено място], потвърден с решение №2557/29.10.2012г. на директора на Д. [населено място] относно отказано право на данъчен кредит (ДК) по фактури, издадени от [фирма] и [фирма].

ОСЪЖДА Директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при ЦУ на НАП [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] на основание чл.161, ал.1 ДОПК разноски в размер на 4650.00 лв. (четири хиляди шестстотин и петдесет лева).

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: